

Момци-тѣ ся поведохъ
И — на другъ сидѣхъ,
А моми-тѣ останахъ:
Сѣка си зе прелкъ.
А малки-тѣ момиченца
Огъня претѣквхъ:
Притурѣхъ сухи сѣчки,
По-вече да свѣтѣхъ:
Дешка бѣше си запѣла,
Еднъ яснъ пѣсѣнь —
Гласа си бѣ залюбѣла —
Като звѣнче ясенъ:
„ Мѣсичко, есинъ мѣсичко!
„ Кѣто си ходишь високо,
„ И кѣто глѣдашь широко.
„ Мое-то либе видѣ-ли?
Догдѣ издума тайнъ думъ,
Дѣца-та викнахъ:
„ Бачо Ненчо, бачо Ненчо! ... “
И го посрѣшнахъ...
Глѣдхъ моми напредѣ си —
А Ненчо достигналъ,
Шепнахъ по двѣ помежду си:
„ Дешке, Ненчо дошелъ! “
— „ Добъръ вечеръ, добъръ вечеръ! “
Ненчо имъ продума.
„ Далъ Богъ добро, далъ Богъ добро! “
Всѣка му отвърна.
— „ Добрѣ дошелъ, бачо Ненчо! “
Моми му казахъ,
— „ Добрѣ нашелъ, малки моми! “
Ненчо имъ отвърна.
Наставахъ вси-тѣ моми —
Такъвъ бѣ обычай —
Канихъ го и той да сѣдни,
Нъ той бѣ уморенъ.
„ Благодарѣхъ, рече тихо,
„ Нъ азъ съмъ уморенъ,